

Phạm Thiên Thư và “Ngày Xưa Hoàng Thị”

Kim Phụng sưu tầm

Một người con gái không “ảo”, một người con gái có thật trong cuộc sống đời thường, rồi bỗng trở nên “nổi tiếng” sau khi nhạc phẩm “Ngày xưa Hoàng thị” của Phạm Duy được phổ từ thơ Phạm Thiên Thư, và từ giọng ca truyền cảm của nữ ca sĩ Thanh Thúy trình bày trên các làn sóng phát thanh, truyền hình, băng nhạc, sân khấu đại nhạc hội, phòng trà trước những năm 1975, đã gây nhiều ấn tượng đến với người yêu thi ca và âm nhạc. Để rồi từ đó mọi người đi tìm “Hoàng thị..” là ai ?

Riêng nhà thơ Phạm Thiên Thư thì biết rất rõ về người con gái này, bởi ông là người sáng tác ra thi phẩm “Ngày xưa Hoàng thị”, và sau này có một người đàn ông khác với tên H.H. trả lời trên một tờ tuần báo xuất bản tại California (Hoa Kỳ) cũng nhận mình biết rất nhiều về cô “Hoàng thị...” ngày xưa, cả hai từng có một thời tình cảm với nhau, tuy nhiên khác với nhà thơ Phạm Thiên Thư ông không chỉ yêu đơn phương, và diễn tả cảm xúc của mình qua những vần thơ mà bằng những lá thư tình. Rồi tiếp theo có một nhân vật thứ ba xuất hiện, nhưng là một nhân vật nữ, tức bà Hoàng Dược Thảo một nhân vật đang làm “chính trị chính em” là chủ báo tờ Sài Gòn Nhỏ ở khu “Tiểu Sài Gòn” (bên Hoa Kỳ), cho rằng nhân vật “Hoàng thị..” này chính là bà.

Có lẽ bà Hoàng Dược Thảo tự nhận như thế là để nhằm đánh bóng tên tuổi của mình với nhiều mưu đồ, khi với nhiều người thì “Ngày xưa Hoàng thị” (kể cả thơ lẫn nhạc) từng là một tuyệt tác làm say mê những người yêu thi ca lẫn âm nhạc. Nhưng rồi chính nhà thơ Phạm Thiên Thư cùng nhân vật thứ hai là ông H.H. nào đó đang còn là nhân chứng sống, phủ nhận bà Thảo không phải “Hoàng thị...” của mình.

Nhưng trước khi mổ xẻ “Hoàng thị...” là ai, chúng ta nên đọc qua nguyên tác bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị” của nhà thơ Phạm Thiên Thư sau đây :

*Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Chim non giấu mỏ
Dưới cội hoa vàng*

*Bước em thềm thang
Áo tà nguyệt bạch
Ôm nghiêng cặp sách
Vai nhỏ tóc dài*

*Anh đi theo hoài
Giọt giày thâm lặng
Đường chiều ủa nắng
Mưa nhẹ bằng khuâng*

*Em tan trường về
Cuối đường mây đỏ
Anh tìm theo Ngõ
Dáng lau lách buồn*

*Đời như biển động
Xóa dấu ngày qua
Tay ngắt chùm hoa
mà thương mà nhớ
Phố ơi! muôn thuở
Giữ vết chân tình
Tìm xưa quần quanh
Ai mang bụi đỏ
Dáng ai nhỏ nhỏ
Trong cội xa vời
Tình ơi!
Tình ơi!*

*Tay nọ hoa thôn
Vương bờ tóc suốt
Tìm lời mở nói
Lòng sao ngập ngừng*

*Lòng sao rưng rưng
Như trời mây ngợp
Hôm sau vào lớp
Nhìn em ngại ngần
Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ*

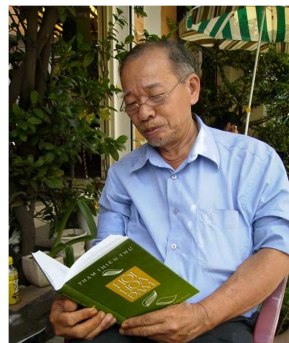
*Trao vội chùm hoa
Ép vào cuối vở
Thương ơi vạn thuở
Biết nói chi nguôi
Em mỉm môi cười
Anh mang nỗi nhớ'*

*Hè sang phượng nở
Rồi chẳng gặp nhau
Ôi mối tình đầu*

*Như đi trên cát
Bước nhẹ mà sâu
Mà cũng nhòa mau
Tưởng đã phai màu
Đường chiều hoa cỏ
Mười năm rồi Ngõ*

*Tình cò qua đây
Cây xưa vẫn gầy
Phơi nghiêng rắng đỏ
Áo em ngày nọ
Phai nhạt mấy màu?
Chân tìm theo nhau
Còn là vang vọng*

Nhà thơ Phạm Thiên Thư quê ở Kiến Xương – Thái Bình nhưng sinh ở Lạc Viên – Hải Phòng. Vào năm 1954, khi mới 14 tuổi, ông theo gia đình di cư vào Nam, ngụ tại căn nhà gần khu Tân Định – Sài Gòn.

Nhà thơ Phạm Thiên Thư

Theo lời nhà thơ Phạm Thiên Thư tâm sự :

– “Tôi vẫn nhớ căn nhà những ngày ấy, đó là một căn nhà nhỏ nằm đằng sau chợ Tân Định. Cha tôi xin cho tôi học tại trường trung học Văn Hiến cách nhà không xa. Tôi đã học hết tú tài ở đó. Cũng trong những năm học tú tài này, tôi để ý một cô bạn học cùng lớp tên là Hoàng Thị Ngọc, cô gái đó quê gốc Hải Dương, ở gần nhà. Nhưng chỉ là để ý thôi chứ không dám ngỏ lời.

“Hàng ngày, khi xếp hàng vào lớp, cô gái đứng ở đầu hàng bên nữ, nổi bật với mái tóc dài xoã trên bờ vai mảnh dẻ. Tôi chỉ im lặng ngắm nhìn. Rồi khi tan trường, cô gái một mình trên đường về nhà, tôi lại là kẻ lẻo đẻo theo sau.

“Cô ấy ôm cặp đi trước còn tôi theo sau nhưng không dám lên tiếng. Trong bóng chiều tà, ánh nắng hắt qua hàng cây, cô ấy lặng lẽ bước, gây cho tôi những cảm xúc băng khuâng khó tả. Cứ thế, tôi chỉ biết lặng lẽ đi theo sau cô ấy hàng ngày, giấu kín những cảm xúc của mình không cho bất cứ ai biết...”.

Sau khi học xong tú tài, nhà thơ Phạm Thiên Thư chọn cửa Phật làm chốn dừng chân. Ông theo học tại trường Đại học Vạn Hạnh, một trường vừa đạo vừa đời, chỉ mong gửi hồn trong lời Kinh tiếng kệ. Nhưng về sau ông thôi không chọn đường tu và sau này gia đình ông dời về khu Ông Tạ. Còn bây giờ ông mở quán cà phê Hoa Vàng sinh sống với quá khứ nhiều kỷ niệm.

.Ngày gia đình dọn đi nơi khác không còn ở sau chợ Tân Định, mỗi khi đi ngang con đường xưa, nhìn về mái trường xưa, hình ảnh người con gái với mái tóc xoã ngang vai lại hiện về trong ông. Và trong một lần đắm chìm trong cảm xúc ấy, nhà thơ Phạm Thiên Thư đã cầm bút viết lên bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị”.

.– “Đây không phải là bài thơ đầu tay của tôi. Cha tôi tuy làm nghề thuốc nhưng ông có làm thơ, tôi còn nhớ ông đã từng đoạt giải Nhì về thơ do một tờ báo ở Hà Nội trao tặng. Nên khi còn tuổi học trò, tôi làm vài bài thơ và được cha tôi khen hay. Nhưng tôi làm thơ chủ yếu để trải lòng mình chứ không làm thơ chuyên nghiệp. Mãi đến năm 1968, tôi mới tự xuất bản tập thơ đầu tiên. In ít thôi, chủ yếu để mình đọc và tặng một số bạn bè thân quen. Tôi chẳng muốn nhiều người biết về mình.

“Còn về bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị”, là khi nhờ nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc 10 bài “Đạo Ca” do tôi viết lời, Phạm Duy tình cờ đọc được. Tôi cũng không nghĩ Phạm Duy lại thích bài thơ này đến như thế, nhạc sĩ đề nghị được phổ nhạc bài thơ đó. Dĩ nhiên được một nhạc sĩ nổi tiếng như Phạm Duy để ý đến bài thơ của mình thì có gì hạnh phúc bằng. Và tôi cũng bất ngờ nghe lại bài thơ của mình khi đã phổ nhạc. Nhạc sĩ Phạm Duy đã tôn bài thơ lên rất nhiều qua những giai điệu nhạc bay bổng”.

“Vào những năm 70, nhạc phẩm “Ngày xưa Hoàng thị” đã trở thành một hiện tượng tại miền Nam. Nữ ca sĩ Thanh Thúy là người đầu tiên thể hiện bài hát này và sau đó nhiều ca sĩ khác cũng chọn bài “Ngày xưa Hoàng thị” để hát, tạo thành trào lưu. Thậm chí báo chí Sài Gòn thời bấy giờ cũng vào cuộc, nêu câu hỏi “Nhân vật chính trong “Ngày xưa Hoàng thị” là ai?”. Một số người tự nhận mình là nhân vật của bài thơ, số khác thì phân tích bài thơ rồi cho rằng nhân vật chính trong bài thơ là cô A, cô B nào đó... Ngày đó báo chí cũng gặp tôi hỏi chuyện, tôi nói rằng đó là cô Hoàng Thị Ngọc nhưng không biết tại sao nhiều người vẫn không tin”.

Ngoài bài “Ngày xưa Hoàng thị”, nhạc sĩ Phạm Duy còn phổ nhạc thêm một số bài thơ tình khác của nhà thơ Phạm Thiên Thư như Đưa em tìm động hoa vàng, Gọi em là đóa tình sầu, Em lễ chùa này... Còn bây giờ căn nhà của nhà thơ đang ở nằm trong khu cư xá Bắc Hải thuộc Quận 10 gần ngã ba Ông Tạ, đây cũng là một quán cà phê nhỏ mang tên “Hoa vàng”, có lẽ nhà thơ lấy từ bài “Đưa em tìm động hoa vàng” để đặt tên. Quán nhỏ nhưng bài trí khá đẹp nên khá đông khách.

Đi tìm “Hoàng thị...”

Bởi vì lúc đó sau khi bà Hoàng Dược Thảo từng là vợ của nhà thơ Du Tử Lê (đã ly dị) đang có tờ báo Sài Gòn Nhỏ trong tay, bà tự nhận mình là Hoàng Thị Ngọc, thì Tuần báo Việt ở Mỹ vào năm 2005 đã đăng tải một bức thư của nhà thơ Phạm Thiên Thư do chính tay nhạc sĩ Phạm Duy chuyển cho báo chí, nhà thơ phủ nhận “nhân vật nữ” đó – bà Hoàng Dược Thảo tên thật Huỳnh Thụy Châu – không phải “Hoàng thị...” của mình.

Gần đây nhất cũng tại quận Cam bên Hoa Kỳ, lại xuất hiện một người đàn ông khẳng định rằng mình có liên hệ tới cô Hoàng Thị Ngọc “thứ thiệt” (?). Tuy thực hư còn phải kiểm chứng, nhưng xét thấy đây cũng là một câu chuyện khá thú vị về một thi phẩm nhạc phẩm đang vang dậy lòng người, nên chúng ta hãy cùng theo dõi các thông tin dưới đây và đây là bài phỏng vấn của phóng viên Nguyễn Quang Minh với nhân vật vừa nêu trên.

Người đàn ông này là một nhân vật kín đáo, không muốn khoe khoang về mình, cũng không muốn làm chuyện “giật gân”. Tuy nhiên như ông nói, rất muốn được gặp lại “cố nhân” tức cô Hoàng Thị Ngọc. Theo ông, Hoàng Thị Ngọc hiện đang có mặt tại Cali (?). Người đàn ông này nói tiếp, dù ông đã có vợ con đang sống rất hạnh phúc, nhưng vì có bài báo phủ nhận tin bà Hoàng Dược Thảo là Hoàng Thị Ngọc, nên ông chỉ muốn được gặp lại Ngọc, để có thể giúp gì được cho tri kỷ đã không gặp nhau từ mấy chục năm qua. Nhân vật xin được giấu tên nên được viết tắt là H.H.

Khi phóng viên NQM hỏi, ông quen với cô Hoàng Thị Ngọc, nhân vật trong thơ/nhạc của Phạm Thiên Thư, Phạm Duy trong trường hợp nào? Được ông H.H. trả lời :

– “Đó vào khoảng năm 1963, 1964. Nhà của Ngọc ở đường Trần Quang Khải, gần trường Văn Hiến (gần ngã ba Hai Bà Trưng – Cầu Kiệu)... Mỗi lần cô đi học phải đi ngang nhà tôi. Nhà tôi ở số 90 trên đường Trần Quang Khải. Trường Văn Hiến cách nhà tôi chỉ độ 100 thước. Tôi thấy cô thiệt là hiền hậu, dễ thương nên mới viết thư làm quen. Năm đó tôi đang học Đệ thất, còn Ngọc cũng chỉ độ bằng tuổi tôi thôi. Gốc Hải Dương, gia đình Công Giáo.

“Tôi viết thư gửi cho Ngọc, cô đáp ứng, mời tới nhà chơi. Ba của Ngọc là một nhà thầu khoán, gia đình rất khá, có anh chị em đi du học, làm bác sĩ, kỹ sư thời đó. Thành thật mà nói, Ngọc không phải là một thiếu nữ có nhan sắc lộng lẫy. Ngọc có mái tóc dài ngang lưng. Thường khi đi học, chỉ mặc hai màu áo vàng và đen. Nhưng rất là dễ thương... Ngọc có một dáng dấp mặc áo dài thật đẹp. Lúc đó là thời gian chúng tôi quen nhau. Đi chơi với nhau rất vui. Một thời gian sau, tôi vào lính. Một vài năm, tôi trở về thăm Ngọc, cô kể lại cho tôi nghe về một người con trai theo đuổi Ngọc, viết thơ cho Ngọc, nhưng cô ấy từ chối, không nhận mối tình đó. Người đó sau này cạo đầu đi tu, đó chính là nhà thơ Phạm Thiên Thư như chúng ta ai ai cũng biết. Và bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị” làm ra lúc Phạm Thiên Thư đã đi tu. Sau này, bài thơ được nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc, trở nên một bài hát có một thời vang bóng. Nói tóm lại, Hoàng Thị Ngọc không có gì với nhà thơ họ Phạm kia.

– Như vậy, Hoàng Thị Ngọc là người yêu của ông ?

– Nói là người yêu, tôi e là cũng không đúng. Nó lửng lơ chừng thôi. Chúng tôi có đi xem phim với nhau, nhưng rồi tôi đi lính, trở lại... do đó chuyện liên hệ giữa tôi và Hoàng Thị Ngọc cũng không liên tục. Cho tới sau 75, mỗi người phải bươn chải riêng.

Tới năm 1978, tôi mới liên lạc gặp lại Ngọc tại nhà. Lúc đó, tôi đã có gia đình. Tôi nói : “Ngọc à, bây giờ tôi có tổ chức tàu đi vượt biên, đây là cơ hội cuối cùng tôi muốn giúp Ngọc, nếu Ngọc muốn đi vượt biên với tôi, tôi sẽ cho Ngọc cùng thêm 1 người nữa cùng đi. Lúc đó Ngọc chưa có gia đình. Chỉ có tôi là có vợ con. Ngọc nói để cô suy nghĩ vài ngày. Sau đó tôi trở lại, Ngọc cho biết gia đình cô ấy có tới 4 người, nếu đi 2, bỏ lại 2 thì không được. Do đó, nếu đi thì đi hết, còn không thì thôi. Trong hoàn cảnh đó, phần tôi chỉ có thể lo cho 2 người, nên không thể làm gì hơn được. Tôi đi được... còn Ngọc ở lại.

Từ đó chúng tôi mất liên lạc luôn. Mới đây tôi có về Việt Nam, tôi có ghé lại khu nhà Ngọc ở hồi trước, đó là căn nhà số 19E, đường Lý Trần Quán (tên cũ, bây giờ đổi Thạch Thị Thanh) gần khu chợ Tân Định. Khi vào khu nhà Ngọc, bà hàng xóm vẫn nhận ra tôi. Bà cho tôi biết là gia đình Ngọc đã bán nhà, dọn đi nơi khác từ lâu lắm rồi. Nghe nói hiện nay Ngọc đang ở Mỹ, ở California ! Tôi nghe thì cũng buồn, nhưng lại vui vì biết cô đang ở Cali.

– Xin ông mô tả lại chân dung của Hoàng Thị Ngọc theo trí nhớ của ông ?

– Ngọc chỉ là một thiếu nữ tầm thước, cỡ 5’2” (cao cỡ thước rưỡi), ốm, da mặt không đẹp lắm, rơm rơm một chút. Tóc dài, chải thẳng ra phía sau mà không rẽ ngôi. Mặt hơi xương xương, dài dài. Ngọc có một cái mụn ruồi cũng hơi lớn lớn dưới cánh mũi bên phải. Một nhan sắc trung bình. Chỉ có dáng mặc áo dài rất đẹp. Tôi mê vóc dáng và mái tóc đó, đúng là một cô gái Việt Nam. Đi đứng nghiêm trang, không ngó qua ngó lại. Mặt nhìn thẳng, nhìn lên chút xíu. Một mẫu người con gái có bị mưa cũng không dám chạy. Rất Việt Nam.

Bây giờ có gặp lại chỉ còn là kỷ niệm. Nhưng tôi rất muốn gặp lại Ngọ. Hồi đó chúng tôi viết cho nhau những câu đùa vui, rất dễ thương, như lúc tôi đi lính đã từng viết là : “Nếu mà anh tử trận, hồn anh sẽ về báo tin cho em biết, em có sợ không ?”. Ngọ trả lời tôi rằng : “Em sẽ không sợ đâu. Dù anh là lính chết trận, là ma, nhưng với em, anh là con ma dễ thương !”.

Chân dung Hoàng Thị Ngọ (theo mô tả của ông H.H)

Cổ (H.H. nói giọng Nam, tức nói về cô Ngọ) là một trí thức, tiếng Pháp giỏi, có khả năng viết văn bằng tiếng Pháp. Hình như cổ sau này cũng học tại đại học Vạn Hạnh cùng thời với nhà thơ Phạm Thiên Thư nữa. Theo Ngọ kể, nhà thơ si tình Ngọ dữ lắm, đi theo chọc, làm thơ, rồi thất tình dữ lắm v.v. Nhưng Ngọ không đáp lại mối tình si này. Còn tôi, cũng không biết Ngọ thích tôi ở điểm gì. Tôi nghĩ nếu không phải thời chiến, chuyện tình cảm của chúng tôi không chừng sẽ tiến xa thêm. Vì thời của chúng tôi, khoảng cách giữa nam và nữ rất nghiêm túc, nên hầu như giữa chúng tôi không có vấn đề gì khác ngoài kỷ niệm. Tôi viết cho Ngọ khoảng 10 lá thư, và Ngọ cũng trả lời cho tôi khoảng bằng đó lá thư. Thư viết cho nhau cũng không phải là người yêu viết cho người yêu, mà như hai người bạn thân. Tôi nghĩ, có lẽ tình bạn này mới là bất diệt.

Nhân chuyện Tuần báo Việt nhắc tới bài thơ và nhạc “Ngày xưa Hoàng thị”, rồi có người ngộ nhận mình là Hoàng Thị Ngọ, rồi nhạc sĩ Phạm Duy phải đi đính chính v.v., tôi thấy mình cần lên tiếng. Tuy nhiên, về phía Ngọ, nếu Ngọ có mặt ở Cali, tôi là người rất muốn được gặp lại bạn xưa, xem nhau như tri kỷ mà thôi, chứ không dám mong gì hơn.

Câu chuyện trên đây như một chút “gia vị” thêm vào thi phẩm “Ngày xưa Hoàng Thị” của nhà thơ Phạm Thiên Thư. Nếu như Hoàng Thị Ngọ là một Việt kiều hiện đang định cư tại California, và tình cờ đọc được bài viết này thì mong nhận được thông tin từ bà để xác tín về một “nhân vật trữ tình” trong một thi – nhạc phẩm từng gây những cảm xúc cho những người hâm mộ thi ca và âm nhạc. Là lời Tuần báo Việt kết thúc bài viết trên.

Sự thật về Hoàng Thị Ngọ ?

Có lẽ nhân vật nữ Hoàng Thị Ngọ không ở California, càng không phải là bà Hoàng Dưock Thảo; hay như ông H.H. cho biết Ngọ là con gái của một nhà thầu khoán. Bởi giới văn nghệ sĩ Sài Gòn ai cũng biết Hoàng Thị Ngọ là ai, con của ai và nhất là nhà thơ Phạm Thiên Thư càng biết rõ hơn.

Tuy nhiên chính “nhân vật nữ” này không bao giờ tự nhận mình là “Hoàng thị..” ngày xưa của Phạm Thiên Thư, nhưng “nhân vật nữ” này từng sống chung với nhà thơ từng muốn đi vào cửa Thiền. Vì “Hoàng thị...” không phải là tên họ của “nhân vật nữ” này, đây chỉ là một ẩn dụ từ một cảm xúc của nhà thơ khi sáng tác ra bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị”.

Tại sao “nhân vật nữ” này biết đến tình cảm của nhà thơ Phạm Thiên Thư nhưng không tự nhận mình là nhân vật Hoàng Thị Ngọ, theo sự tưởng tượng của nhà thơ đã cố giấu tên vì một nguyên nhân khác, và chính “người ấy” đã có thời gian sống cùng với nhà thơ.

Vậy “nhân vật nữ” này là ai?

Mọi người nói chính là nhà thơ Mai Trinh Đỗ Thị, con gái của nhà văn Hoàng Ly. Lúc biết nhà thơ Phạm Thiên Thư, bà vẫn còn đang cấp sách đến trường, chưa biết làm thơ. Sau này theo hiện tượng “văn nghệ trẻ” đang bộc phát trong giới học đường, bà bắt đầu đi theo nghiệp văn chương như cha của bà, tức nhà văn nổi tiếng chuyên viết tiểu thuyết đường rừng, có tên tuổi từ miền Bắc trước năm 1954 và sau khi gia đình vào Nam ông vẫn tiếp tục viết tiểu thuyết đăng báo hàng ngày. Mai Trinh là con gái của người vợ đầu của nhà văn Hoàng Ly (nhưng lại sinh sau con của bà hai). Bà cũng viết văn nhưng lại nổi tiếng về thơ.

Mai Trinh Đỗ Thị hay Phạm Thiên Thư bây giờ đều là nhà thơ, mà nhà thơ nào cũng mang thứ tình cảm lãng mạn trong người, không thích phô trương, nhất là trong tình cảm nam nữ, nói xa hơn cả hai đã ly dị, mỗi người tìm lấy cuộc sống riêng (nhà thơ Phạm Thiên Thư giờ đã có gia đình khác, có vợ có con riêng). Cũng bởi do cả hai từng biết nhau qua cuộc sống, còn bây giờ tình cảm chỉ còn là kỷ niệm, nên nhà thơ Phạm Thiên Thư chỉ tâm sự : “Hàng ngày, khi xếp hàng vào lớp, cô gái đứng ở

đầu hàng bên nữ, nổi bật, mái tóc dài xoa trên bờ vai mảnh dẻ. Tôi chỉ im lặng ngắm nhìn. Rồi khi tan trường, cô gái một mình trên đường về nhà, tôi lại là kẻ lẻo đẻo theo sau”.

Vì sao giới văn nghệ sĩ Sài Gòn lại cho rằng Mai Trinh Đỗ Thị chính là “Hoàng thị ngày xưa” của nhà thơ Phạm Thiên Thư ? Dù Mai Trinh một thời từng là vợ của nhà thơ. Xin thưa “cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra”, trong những lúc nhà thơ không đề nén được cảm xúc nhất thời đã bộc bạch ra thân phận của “nhân vật nữ” trong bài thơ “Ngày xưa Hoàng thị”, tên họ chỉ mang một ẩn dụ tức có nghĩa “bà Hoàng” hay “Hoàng hậu” trong tâm hồn nhà thơ; và nói cô gái đó tên Hoàng Thị Ngọc để mang sự lãng mạn, bí ẩn, cũng như không đánh mất kỷ niệm đẹp trong lòng mọi người.

Còn với Mai Trinh Đỗ Thị trước đây và bây giờ, dù tình chung không còn và bà thuộc giới phụ nữ trầm lặng, kín tiếng; không hề lên tiếng phủ nhận hoặc chấp nhận mình từng là “Hoàng thị” của nhà thơ Phạm Thiên Thư, nhưng bà không thể phủ nhận mình từng là vợ của nhà thơ Phạm Thiên Thư!

Kim Phụng sưu tầm